

ZBOJSKÁ 2011

1. Mojžíšova 20

Abraham poslušně vyšel až do kananejské země.

Bůh popisuje nejen krásné stránky člověka, ale i jeho chyby. Tentokrát se musíme zabývat Abrahamovou chybou. Bůh nám nechce vzít odvalu. Ale uděláme-li nějaký krok bez Něho, můžeme upadnout do hříchu. Bůh Abrahamovi sdělil, co učiní se Sodomou. A také, že za rok bude mít Sára syna. Ale Abraham jde do země filistinské, tentokrát jde na hranice země. Minule zemi úplně opustil a šel do Egypta, ale to byl hladomor. Tehdy byl Abraham mladší. Vyšel z Cháran a přišel do kananejské země. Teď byl o 20–25 let starší, učinil mnoho zkušeností s Bohem, ale upadá do téhož hříchu. Zde je to vážnější. Zde byl zaslíben dědic a též byl Abraham bohatší na zkušenosti.

V obou případech: v 1. Mojž. 12,10 i v 1. Mojž. 20,1 se tam zdržoval jako cizinec. Tehdy v Egyptě byl podnětem hlad, zde v Gerar nemá Abraham žádný podnět. 1. Mojž. 10,13 – jde o Egypt, v souvislosti s 6. a 14. v., kde čteme: odkud pošli filistinští. Filistinští představují lidi, kteří chtějí být účastni křesťanských požehnání, ale nemají život z Boha, jsou pouzí vyznavači. Abraham tam musel padnout, protože to byla cesta, kam šel ve vlastní vůli.

V 1. a 2. verši 20. kapitoly čteme o opakujícím se hříchu v životě Abrahama. Ale Bůh stojí věrně ke svému služebníkov, i když tento služebník hřeší. Ve 12. verši nalézáme slabou omluvu Abrahama. Ve 13. verši se dočítáme, že ten hřích byl už dávno v srdci Abrahama. Na konci dostává dary, nakonec se přece modlí za krále Filistinských, ale musí také soudit hřích.

Podruhé zapírá Abraham svou manželku a zasluhuje si pokárání od světa. A přece tu je čest věřícího, kterou Bůh uznává – drží ji před tímto světem.

Pro naše srdce vyvstávají otázky: 1. Proč Abraham udělal stejnou věc podruhé? 2. Proč to Bůh nechal zaznamenat ve Svém věčném Slově?

3. Co to má osobně co říci mně i vám?

Věřící mravně stojící pod nevěřícím – Bůh používá nevěřícího, aby věřícího napravil. Ukazuje nám to, kdo je Bůh.

Pro mě je otázka, zda sestoupení do Gerar je již hříchem. Gerar nebyl ještě Egypt. Už v Mezopotámii ji vydával na nebezpečných místech za sestru. Domníval se, že na těchto místech není žádná bohobojnost. I když jde-

me na nějaké místo, které není zakázané, nikdy to není cesta, kterou by Pán šel s námi. Při přemýšlení o této kapitole jsou nápadné 2 věci: Abraham opouští místo, kde měl obecnství s Bohem. Když přichází do Gerar, neslyšíme, že by tam nejdříve stavěl oltář. Co se tam dělo, bylo normální jednání dnešních dnů. Nedůvěřoval Bohu. Sára přece byla matkou zaslíbeného dědice. Neměl si nyní chránit to, co mu Bůh dal, i v těchto okolnostech? Ukazují se tu 2 velké skutečnosti: 1)ponížení Božího dítěte a 2)ochranná Boží milost. Smíme se učit, že věk ani zkušenosti neochraňují před hříchem. Abraham opakoval po mnoha letech tentýž hřích. Když se dopustíme hříchu, svět neváhá nás pokáráť. Svět je velmi citlivý na to, zda jednáme podle našeho postavení nebo ne.

David tehdy věděl, že ta žena je vdaná. Byl v mnohem horším stavu, než zde Abimelech. Abimelech to nevěděl, jinak by si ji nevzal. Takový byl zvyk mocnářů – brali si, co chtěli. Byla-li žena vdaná, nechťeli ji.

Je tak krásné, když Eliezer prosil o Rebeku. Pak se ptají jí: Chceš-li jít s tímto mužem? Mohla říci, že ne. Mladý bratře, který se ptáš sestry na takovou věc, dbej na čest té ženy. Ona je samostatná, může tvou touhu odmítnout. Dbejte na čest druhého pohlaví. I kontakt s nimi má být podle Boha.

Muž má mít jen jednu manželku. Jakékoliv touhy po jiné ženě jsou hříchy. Kdo by pohleděl na ženu ku požádání jí, už s ní zcizoložil ve svém srdci.

Bydliště, kde Abraham bydlel v 1. M. 18, to znamená obecnství. Měl obecnství s Bohem, zakoušel, že nemá co do činění se světem. Je to ukázáno na 10. verši. V kap. 13,1 čteme, že vstoupil z Egypta do země polední, ale to nemá nic společného s 1. M. 20,1, s tím, že šel do země polední, do Gerar. Gerar vlastně patřilo k zemi izraelské, k okruhu, který Bůh dal Izraelským. Bydlil mezi Kádes a Sur. Kádes znamená posvěcení, Sur znamená zdi. V případě Sur se jednalo o pohraniční oblast, patřilo to k izraelskému území, ale zdržovali se tam Filistínští. Bylo to tedy nebezpečné místo. Abraham se bral do země polední (20,1). Pro nás je to praktická věc. Přestože Abraham v Mamre dlouho zakoušel obecnství s Bohem, nyní vstává a jde. Přemýšlí a rozhoduje bez Boha.

4 důležité otázky pro každého křesťana: 1. Pane, kde je místo, které jsi mi určil? - 2. Pane, co chceš, abych činil? Tuto otázku dal i Pavel, když se obrátil. - 3. Pane, jak chceš, abych to činil, v jakém smýšlení? - 4. Kdy mám to a to udělat? I časový bod je důležitý. Mnoho věcí jsme učinili správně, ale ne vždy ve správný čas, někdy jsem byl pomalý.

Použijeme-li na 1. v. Epištolu Efezským, Abraham byl na výši víry. V Mamre mu Bůh sdělil tajemství. V Efezským 6,13 čteme, že máme vzít celé odění Boží, abychom mohli obstát v den zlý. Když myslíme, že jsme právě vybojovali vítězství, pak právě máme stát ve víře, protože právě tehdy satan zasahuje. I Adam a Eva byli v Eden v obecenství s Bohem, pak je satan svádí k hříchu. Abrahamovi a Sáře už byl zaslíben dědic. A zde dochází k útoku proti matce zaslíbeného dědice. Jako v ráji – tak i zde – Bůh zasahuje.

Abraham říká: Sestra má jest. Byla to pravda, ale jen poloviční. Poloviční pravda je celá lež. V 12. verši čteme: *„A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé.“*

Jestliže vyznáme hřích, musíme odsoudit i jeho kořeny. Mám za to, že ve 12. kapitole to Abraham vyznal. Ale nevyhlásil před Bohem kořeny. Proto to znovu vyšlo na denní světlo. Bůh zasahoval, aby trestal ten hřích. Abraham se se Sárou domluvil, že ona to má říct: Já jsem jeho sestra. Ale když on to o ní říká, jako by ji vystavoval v nebezpečí. Stavíme se vždy za svou ženu – i na veřejnosti? Když udělá chybu, jak o ní mluvíme na veřejnosti? Když to už jednou prožila, co si myslela o svém muži? Že ji nechal úplně na holičkách. Ona ho nazývá svým pánem. Jsem někdy zahanben, jak bezpodmínečně za mnou stojí má žena, ona nejlépe ze všech lidí zná mé slabosti. Nemusí být v srdci manželek nějaký kořen hořkosti? Může to úplně zničit manželství. Vůči každému jinému se máme zastávat partnera v manželství. Co Sára musela pociťovat, když ji Abraham zapřel jako manželku! V 12. kapitole je před námi cesta do světa a obecenství se světem. Můžeme se přiblížit světu tak, že s ním máme obecenství, a z toho vždy vyplývá škoda. Je tu nebezpečí od nepřítelů, že nás chce spojit s náboženským světem. Do chyb mohou být zataženi druzí. Při takových chybách často dochází ke škodám na dětech.

Jedna příčina, proč šel Abraham do Gerar: Abraham se modlil za Sodomu. Pak spěchal na místo, kde mluvil s Bohem. Viděl kouř jako z vápenice, viděl zkázu. Snad nevěděl o záchraně Lota. Mohl si říci: Vše je ztraceno, proč jsem se modlil? Někdy si říkáme: Proč jsem se tak dlouho modlil za toho člověka? Vše je ztraceno. Proč ještě chodím do toho shromáždění, kde je už jen pár lidí? Kolem jsou tak horliví křesťané. Může být tak zmalomyslněný, že odejde do náboženského světa. Jak můžeme být vděční, že Bůh nás z milosti drží na místě oddělení. Neodsuzujeme Abrahama, ale vzájemně posilujeme zemdlená kolena.

Zapomněl Abraham, že má být požehnán? Bázeň lidská klade léčku. Prosili jsme v písni 135, abychom měli správné zaměření srdce.

Od 3. verše je před námi věrnost a milost Boží. Bůh nikdy nejedná podle šablony. Jedná k dobru Abrahama. Bůh ani nás nenechá padnout. Někdy jsme děti před něčím varovali, ony to přesto udělaly. Pak jsme jim připomněli: Vidíš, já jsem ti to říkal. Ale Bůh to tak nedělá. Abrahamovi nic nevyčítal. Ve 3. verši hrozí Abimelechovi: Jsi muž smrti, vzal jsi ženu jinému. Cizoložství v zákoně bylo trestáno smrtí. I zde to Bůh už bere tak vážně. Když se věřící dopustí takové věci, musí být vyloučen z obecnství. Jsme zasaženi tím, že ve středu věřících se to čím dál víc vyskytuje. Kéž Pán dá milost, aby se děti nechaly ochránit před tímto hříchem.

Na začátku 3. verše čteme o snu. V Rusku jsou sny velkým tématem, mluví se o tom, že Bůh ke mně mluvil ve snu, že jsem měl sny, že to znamená to a to. Všeobecně vzato je to tak, že když Bůh ve Starém zákoně mluví k nevěřícím, bývá to často skrze sny, dnes mluví hlavně skrze Boží slovo. Sny přicházejí z mnohého zaměstnávání, s čím se můj duch intenzívně zabývá, to přichází často i v noci ve snu. Bůh zde mluvil k člověku ve snu. Bůh tak mluvil většinou k takovým, kteří Bibli neměli a nečetli ji.

Je dobře nenechat se zneklidnit sny, např. zdá-li se nám o zesnulých příbuzných. V Jobově knize v 33. kapitole čteme: *„Ano, jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk. Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci. Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je učí, to zpečetuje, aby odtrhl člověka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil, a zachoval duši jeho od jámy ...“* (Job 33,14–18). Toto činí Bůh dvakrát nebo třikrát s každým člověkem. Když Bůh mluví k člověku, v této době má možnost se rozhodnout, aby se obrátil (-nemůže se totiž obrátit, kdy chce).

Varujeme: Nepokoušejme se vysvětlit osobní sny pomocí cizích psychologů a už vůbec ne prostřednictvím vykladačů snů. V případě faraonových snů věštcí o nich nemohli nic říci. Faraonův sen mohl vyložit jen Josef, když Bůh mu v tom dal jasno – jako podobně později Danielovi. Nikdy nehledejme výklady u nevěřících psychologů nebo dokonce u věštců. V charismatickém hnutí dávají velký význam snům.

V 2. verši končí určitá část. Abraham se nepřiznal ke svému vztahu k Sáře. Abimelech je činný, bere Sáru, ta mizí v harému, tak se to tam stalo možná už tisíckrát. Nyní přichází velký Bůh. On provede Svá zaslíbení. On chrání Sáru, Abimelecha i Abrahama. Není řečeno, že by Bůh mluvil. Ale

přišel Bůh k Abimelechovi – zcela osobně, aby se o to zasadil. Kde se rozhodl hřích, ještě víc se rozhodla milost. Žijeme v době, kdy se tyto věci stále víc a víc dostávají do popředí. Smilníky a cizoložníky soudit bude Bůh. Bůh o tom mluví jasně: „*Jsi synem smrti.*“ Dnes se ten hřích zjemňuje. Ale nic se na tom nemění. Bůh to říká dokonce i pohanskému králi. Bůh používá Abimelecha, aby napravil Abrahama. Bůh přímo k Abrahamovi nemluví. „*Co jsi nám to učinil?*“ říká Abimelech Abrahamovi. „*Takové věci, které neměly být učiněny, uvedl jsi na mne.*“ Jak to muselo zasáhnout srdce Abrahama. Sára měla mít Izáka, snad právě v této době mohla otěhotnět. Z Izáka se měl později narodit Pán Ježíš. Satan činil útoky, aby se nenarodil. Podobně byly činěny později takové útoky skrze Atalii. Po narození Pána Ježíše pokračovaly ty útoky skrze Herodesa, aby dítě Ježíš bylo zabito. Ale Pán, ten Strážný, bdí.

Vidíme zde upřímnost Abimelecha. Když jsme upřímní, přitom snad ještě neznáme Písma, ale jsme upřímní, může nás Bůh ochránit od zlých cest. V absolutním smyslu dostaneme milost, jen když uznáme svůj ztracený stav.

V 18. verši čteme, jak Bůh ochránil Sáru i toho muže. Bůh zavřel každý život ženský v dvoře Abimelechově. Bylo zcela jisté, že Izák se narodí, přes nevěrnost člověka. Když Bůh v 6. verši mluví, vynechává nevinnost rukou, o níž mluvil Abimelech. Učinil to sice s dobrým svědomím, ale přece byl vinný. V 5. verši i Sára řekla: on je můj bratr. I když muž je zodpovědný, byla to domluva. V další kapitole se má narodit Izák, dědic. Věřící je kámen v domě Božím. Často pochybíme, abychom nemuseli nést pohanění Kristovo. Někdy možná zapřeme náš vztah k Pánu Ježíši. O zapření čteme ve 2. Timoteovi 2,12–13.

Abimelech mluvil o nevinosti rukou a o upřímnosti srdce. Bůh mluví jen o upřímnosti srdce, o nevinosti rukou ne. Ve 3. Mojš. 4,27 to nebylo hřešení z úmyslu, a přece byl vinný. Ale Bůh se o to stará, aby mu to nebylo přičteno. Jestliže se nějak prohřešíme z nevědomosti, přece jsme vinni. Např. v neděli jedu po službě ve shromáždění domů, před sebou mám 300–400 km, přehlédnu značku nejvyšší povolená rychlost 80 km/hod. Náhle se zableskne, jsem vyfotografován, domů mně přijde účet. Nejsem si stoprocentně jist, zda to můžeme přenést na tento případ. Bůh Abimelecha zdržel: „*Abys nehřešil proti mně, proti Bohu.*“

Každý hřích je proti Bohu, někdy i proti člověku, ale vždy proti Bohu. I marnotratný syn to vyjadřuje: „*Zhřešil jsem proti nebi i před tebou.*“ Zhřešil

jsem proti otci, ale za prvé proti Bohu. V 11. verši 119. Žalmu to říká věřící žalmista: „*V srdci svém skládám řeč Tvou, abych nehřešil proti tobě.*“

„*Jakým způsobem očistí mládenec cestu svou? Takovým, aby se choval podle Slova Tvého.*“ (9. v.). „*Celým srdcem svým Tě hledám. Nedej mi blouditi od přikázání Tvých.*“ (10. v.)

Abraham ze strachu požadoval od své ženy něco, co neměl. I ona vyslovuje poloviční pravdu. Do rodiny přichází utrpení. Abimelech ji jednoduše odvádí, neptá se jí, zda ona chce. Jaký strach musela mít Sára a jaký Abraham: co se stane se Sárrou, vždyť byla jeho žena. Pro Abrahama bylo nyní vše nejisté. Ale Bůh drží vše ve Své ruce. Někdy jsme možná neviděli východisko, ale Bůh držel vše ve Své ruce. Abraham zde jistě musel snášet velké utrpení. Jak zahanbující to pro něho muselo být a jak je to zahanbující také pro nás, když nevěřící nás musejí obžalovat. Vede to ke zneuctění našeho Pána a proviňujeme se na lidech okolo nás. Jako křesťan nemohu zapírat svého Pána. Nechtěl bych ani trochu zmenšovat milost Pána. Často jsem byl povrchní, lhostejný vůči hříchu. „*Kdo hřeší proti mně, ukrutenství provodí nad duší svou; všichni, kteříž mne nenávidí, milují smrt.*“ (Příslaví 8,36). Kdybych znal Jeho svatost, měl bych větší strach hřešit před Ním než před člověkem. Jak hrozně Pán Ježíš trpěl za každý můj hřích. Jak hrozný je každý jednotlivý hřích v Jeho očích. Jestliže hřeším a nevyznám, jsou tu cesty Boží vlády, které musím pocítit. Ochranným prostředkem je: denně se často zdržuji na Golgotě ve chvílích, kdy za mne Pán trpěl. Jeden milovaný bratr řekl: „*Ještě nikdy nikdo nezhřešil, jestliže měl před očima živého Krista na kříži.*“ „*Ale milosrdenství jsem došel.*“ (1. Timoteovi 1,12.13).

8. verš – Abimelech ráno vstal a svolal všechny své služebníky, aby je informoval. Velmi se báli, to znamená, že uznávali Boží úsudek, nevzpírali se. V 7. verši Bůh mluví k Abimelechovi: „*Navrať ženu muži tomu; neboť prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš.*“ Když byl Jan Křtitel ve vězení, měl v té těžké zkoušce otázku, zda Pán Ježíš je ten, nebo mají čekat jiného. Pán Ježíš ho upomíná na skutky, které viděl; pak říká, že mezi syny ženskými nebyl nikdo větší nad Jana Křtitele. Nedá o něm říci nic zlého. Podobně zde Bůh mluví o Abrahamovi. Zde poprvé čteme, že je prorok.

Normálně prorok vychází z Boží přítomnosti, aby mluvil lidem.

Zde nalézáme něco, co není časté ve Starém zákoně, totiž přímou prosbu. Něco z přímé prosby nalézáme v 1. Samuelově 12,23 a 7,9. I dnes je tu prorocká služba. Z Boží přítomnosti jsou mluvena Boží proroctví. Lidem má být řečeno něco, co se jich právě dotýká.

Čteme, že Abimelech vstal časně ráno. O 2 kapitoly později čteme totéž o Abrahamovi. Když Pán od nás něco chce, máme poslechnout. Když mi Pán něco ukazuje, co není v pořádku, mám ten motiv nebo i čin hned odsoudit. Abraham dvakrát padá do stejného hříchu. Ve 12. kap. odsoudil, co udělal, ale tehdy neodsoudil motiv. Už před svým vyjitím (před kap. 20–25) to bylo v jeho srdci, co budou se Sárrou říkat. Před soudnou stolicí Kristovou budou též ty pohnutky. Až přijde slavnostní chvíle, kdy budeme stát před Pánem Ježíšem, tu půjde o činy i o pohnutky.

U někoho jsme možná viděli špatné pohnutky, u druhých si je ale nemůžeme vymýšlet, ty zná jen Pán, pokud nám to ten člověk nezjeví. Jen Pán sám vidí jasně na dno mého srdcem a může mi je ukázat jen On sám. Do sebe nic nevím, ale to ještě neznamená, že jsem spravedlivý. Druhým nemůžeme podsouvat špatné pohnutky. Pán posuzuje nejen činy, ale i pohnutky.

Když nás někdo nespravedlivě posuzuje, protože nezná pohnutky, je dobré se spolehnout na Pána, čekat na Jeho odpověď. Na jednom místě je napsáno: Já za tebe odpovím. Často ty pohnutky neznáme. Zde to bylo zjeveno od Pána skrze Abimelecha. 9. v.: *„Co jsi nám to učinil? Co jsem proti tobě zhřešil, že jsi uvedl na mne a na mé království hřích veliký?“*

Lot neměl vážnost u zeťů, mysleli, že žertuje. Abimelech poznává, že Abraham proti němu a proti jeho království učinil veliký hřích. Můžeme přivést nevěřící do velkých těžkostí skrze své špatné jednání. Polopravda je celá lež. Abimelech říká Abrahamovi, že mu učinil věci, které neměl udělat. I ve světě to bylo viděno jako věc, která se nedělá, jako nemrav.

Máme být kladným příkladem, svět nás pozoruje, možná neví, že jsme věřící. Máme si být vědomi toho, že *„nejlživější jest srdce nade všecko, a nejprevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví.“* (Jeremiáš 17,10) Jonáš se modlil k Bohu: Copak jsem to neřekl (jakoby sám sobě), že to tak dopadne? Když viděl, že Bůh nevyhladil ten hříšný lid. Zde byl ten kořen v srdci, i proč utíkal od Boha. Je dobře, když se vrátíme, až kam můžeme, aby nám Pán ten kořen ukázal. Pán to požehná. Hned to vyznejme, satan nás zdržuje i od vyznání. Jeremiáš 17 vrhá světlo na 2 věci v 20. kapitole 1. Mojžíšovy.

Bůh uzdravil i Abimelecha. V 11. a 12. verši se chtěl Abraham trochu omluvit: Není bázně Boží na místě tomto; a: ona je opravdu má sestra.

Mám se vždy ptát: Pane, co jsem udělal, že to tak vypadá mezi mnou a tím bratrem? Nemám snad já přijít s vyznáním? Je to mnohem krásnější

cesta, než si vynucovat vyznání na druhém a sám tam stát jako soudce a žalobce.

Ve verši 13. je nejdřív pěkná věta: byl přesvědčen, že Bůh ho povolal z domu jeho otce. U Abrahama bylo něco skrze víru (viz začátek 13. verše), ale v souvislosti s budoucností se u něho ukázala malá víra.

Když jsme věřícím něco vzali, např. čest – pokazili jsme jejich dobrou pověst, musíme udělat něco víc, než jen vyznat vinu. Pak mohou být vztahy lepší, než byly dřív.

Když Rebeka vzala tu zástěru (zastření), nikdo ji neviděl. Kdyby si vzala Sára zastření, nikdo by ji neviděl. Ten dar jim Bůh nepřikázal. Ale Abraham se měl modlit za Abimelecha. Pro nás je to povzbuzující myšlenka, že bratr, který zbloudil, se modlí za toho, proti kterému zhřešil.

Myslíme si možná, že mezi veršem 2. a 3. uplynulo jen několik nocí. Ale poslední verše nám ukazují, že muselo být zjištěno, že se nenarodilo žádné dítě. To se neprojeví za dva dny, musela to být delší doba. Bůh chránil tak dlouho Sáru, že se k ní Abimelech nepřiblížil. Možná to trvalo týdny, měsíce. Abraham měl strach o svůj život a Bůh mu přitom ukázal, jak dovede ochránit. Mezi řádky můžeme číst Abrahamovo vyznání Bohu. Abraham a Abimelech mluvili o nočním vidění. Abraham se musel cítit vinný, a Bůh ho chce ještě používat za přímluvce pro Abimelecha. Všemi těmi věcmi byla Sára poučena.

Věřící manželka má důležitou roli. Když Bůh stvořil člověka, dal Adamovi pomoc v manželce. Je důležité, zda manželka je pomocí nebo ne. Má být poddaná, a přece víc sluší poslouchat Boha než lidi. Asi nebylo správné, že Sára souhlasila s tím, co Abraham naplánoval. Jistě by mu byla pomocí, kdyby řekla: ne, to nemohu udělat. A myslím, že právě v tom byla Sára poučena.

V. 17 a 18 – Abraham se modlil k Bohu a Bůh uzdravil Abimelecha. Pro Sáru, manželku Abrahamovu, uzavřel Bůh každý život ženský v domě Abimelechově. Abimelech byl pohan, ale Sára věřící. V ochraně Sáry vidíme vroucí vztah našeho Otce.